

Constantin) Ranin. Și oricine i-a văzut spectacolele precedente, din ultimul deceniu al secolului trecut – chiar și numai, ca mine, **Avatarii faraonului Tlă și Venexiana** –, nu are, citind acestea, nici un motiv să fie neîncrezător. Regizorul posedă – am mai spus-o – un prețios simț plastic, pe de o parte, și e atent la caligrafia imaginii scenice și la armonia jocului actoricesc, pe de altă parte. Așa s-a manifestat, cel puțin, până acum. De astă dată, însă, fie că și-a modificat percepția asupra unor noțiuni, fie că nu a izbutit să le comunice limpede actorilor ce dorește să obțină pe scenă, fapt este că spectacolul său cu **Nunta lui Figaro** surprinde printr-o – tocmai – absență a eleganței, sensibilității și spiritualității, cu totul inexplicabilă. În spectacol („pictat” exclusiv în alb și negru, atât în decor – cam sumar și strict... decorativ –, cât și în

costume, elegante și somptuoase) se țipă, se tropăie, se hăhăie fără nevoie și fără haz, de la un capăt la celălalt, așa încât chiar și lucrurile bune – începutul amuzant, jocul precis și profesionist al invitatului Adrian Titieni și al „băștinașilor” Diana Văcaru Lazăr, Geraldina Basarab și Nae Floca-Acileni (ultimii doi, veterani ai excelentei trupe existente, acum vreo douăzeci de ani, la Sibiu) sau evoluția bună, susținută și foarte „promițătoare” a tânărului Mihai Coman în Chérubin – se risipesc în starea de plictiseală și iritare ce-l cuprinde pe privitor. Pe deasupra (mișcare de strategie psihologică eronată), **Nunta lui Figaro** le-a fost prezentat invitaților după **Idiotul**...
... Dar, cum se spune, speranța moare ultima.

Alice Georgescu

Diana Văcaru Lazăr și Adrian Titieni

De-a v-ați ascunselea

CUM VĂ PLACE de William Shakespeare ● TEATRUL DE STAT din ARAD ● Data reprezentației: 18 ianuarie 2001 ● Regia: Ion Mircioagă ● Scenografia: Mihail Călin Păcurar ● Distribuția: Ovidiu Ghiniță (Ducele, Frederic), Alexandru Bairactaru (Amiens), Călin Stanciu (Jacques), Radu Cazan (Le Beau), Costin Găvază (Charles, Jacques de Bois), Florin Covalciuc (Oliver), Zoltan Lovas (Orlando), Teodor Vușcan (Adam, Un scrib), Ioan Peter (Tocilă), Adelin Ghionghioșan (Sir Oliver Martext, Un cârciumar), Ion Văran (Corin), Bogdan Costea (Silvius), Dan Covrig (William), Aura Călărașu (Rosalinda), Mariana Tofan (Celia), Dorina Darie-Peter (Phebe, O cântăreață), Mariana Dănilă (Audrey), Adriana Ghiniță (Zeul căsătoriei) ș.a.

Aura Călărașu și Zoltan Lovas

După debutul din 1994, cu **Fontana di Trevi** de Gianlorenzo Bernini și succesul spectacolului de licență, din 1995, cu **Zăpezile de altădată** de Dumitru Solomon, Ion Mircioagă, regizor și cadru didactic la UATC, născut în 1955, nu 1995, cum spune caietul-program, propune acum pe scena arădeană o exuberantă și, în bună parte, savuroasă restituire a piesei **Cum vă place**. Spectacolul afirmă triumful spiritelor capabile de a redescoperi bucuria libertății, pe care o putem găsi nu neapărat alergând prin pădurea Ardenilor, ci chiar în opera lui Shakespeare. Iar „pădurea lui Shakespeare este în noi și, pentru a o afla, trebuie doar să facem efortul de a căuta (...) teatrul într-o sală de spectacole”, spune regizorul. Dar, fapt paradoxal – nu și original –, sala de spectacol devine, în această montare,

tocmai codrul Ardenilor, iar personajele încing adeseori un joc de-a v-ați ascunselea printre copaci și tufișurile „întrupate” de spectatori, aceștia fiind când antrenați în dialog, când poftiți pe scenă sau invitați să cânte împreună cu eroii piesei: „Ehe, eho, smerite pom/ Viața e dragoste de om”. Spectacolul are culoare și nerv, poezie și umor. Din distribuția numeroasă alături de Zoltan Lovas (Orlando), performerul reprezentației, energic și convingător în „mutațiile” sale între comic și liric, am mai remarcat izbutințele interpretative datorate Aurei Călărașu (Rosalinda), lui Călin Stanciu (Jacques) și Ovidiu Ghiniță (în dublu rol: Frederic și Ducele surghiunit), umorul cuplurilor Bogdan Costea (Silvius) – Dorina Darie-Peter (Phebe), Ioan Peter (Tocilă) – Mariana Dănilă (Audrey) sau Mariana Tofan (Celia) – Florin Covalciuc (Oliver), precum și „petele de culoare” aduse de Ion Văran (păstorul Corin), Teodor Vușcan (Adam), Radu Cazan (Le Beau) și Costin Găvază (un Charles mai aproape de circ).

Mai puțin „cuminte” ca de obicei, după propria-i mărturisire, regizorul își permite aici unele „colaborări” cu dramaturgul, integrând textului scurte replici sau fragmente cu funcție lirică și parodică din alte piese ori din sonetele lui Shakespeare. Dacă, prin cooptarea

publicului în peripețiile eroilor și prin lărgirea spațiului de joc (personajele apar pe scenă din sală, din loje, din foaier etc.), povestea din codrul Ardenilor dobândește prospețime și savoare histrionică, trebuie spus, însă, că supralicitarea acestor soluții (vezi finalul primei părți, cu urcarea unor spectatori pe scenă) riscă să transforme jocul într-o joacă, în dauna configurării lăuntrice a caracterelor și a relațiilor dintre ele, cărora le lipsește

adeseori adâncimea trăirilor, profunzimea. Apoi, din dorința de a închide cercul discursului scenic în ambianța pitorească a unei cârciumi (unde actorii, părăsind identitatea personajelor, își etalează apetitul pentru libertate), regizorul ne oferă un epilog pe muzică modernă, parcă lipit la finalul cu adevărat edificator, când uriașele perdele verzi-cenușii închipuind codrul Ardenilor se înalță ceremonios, descoperind privirilor albul

nupțial ce înnobilează siluetele împietrite la orizont ale eroilor, eliberați de apăsarea unei lumi strâmbă și fericiți de a-și fi împlinit visul de libertate și iubire. Dar ezitățile, inconsecvențele ori micile impurități nu scad prea mult meritul acestei întâlniri cu Shakespeare, în miez de stagiune, pe o scenă care a făcut din interesul pentru teatrul clasic o îndatorire de căpătâi.

Ion Parhon

În bună parte inspirată din propriile teorii cu privire la „teatrul floral-spațial” și la acele „spații de joc-insulă, aparent rupte unul de altul, însă legate organic între ele”, sau populată de imagini și trăiri ce își găesc un contur mai precis în poeziile sale, dramaturgia lui George Astaloș îi pune reale probleme aceluia care încearcă să-i dea viață, restituindu-i ambiguitatea conflictuală, într-o expresie coerentă, convingătoare. Ultima încercare (temerară) de acest fel îi aparține regizorului Vasile Nedelcu, deprins, se pare, cu textele dificile, mai interesante ca lectură decât prin virtualitățile scenice. Într-un decor simplu, dar expresiv, ce sugerează podul și ceainăria, principalele spații în care se desfășoară bizarele întâmplări și frânturi de dialog ale piesei, personajele trăiesc intens clipe de euforie, teamă, revoltă și stupefacție, sau „conversează” într-o manieră nu mai puțin bizară, desprinsă parcă din teatrul absurdului. În această ambianță, dominată de exotismul costumelor și de sintagme muzicale balcanico-orientale, are loc confruntarea militaro-etnică dintre cei doi soldați – cândva prieteni de joacă și de visuri –, care se va prelungi prin căințe și întrebări fără răspuns, chiar și după moarte. Contrapunctul dintre acest conflict și sporovăiala ciudatelor personaje din „ceainărie” este îmbogățit prin fulguranta poveste de iubire dintre foarte tinerii Adacvis și Edeea (cuplu edenic), care se înfiripă, contrastant, în imediata vecinătate a ororilor frontului și a disperării „mamelor violate”. Reușind să fluidizeze discursul

O trădare prielnică

CEAINĂRIA DE ARGINT de George Astaloș ● TEATRUL „ANTON PANN” din RĂMNICU VĂLCEA ● Data reprezentației: 21 ianuarie 2001 ● Regia și ilustrația muzicală: Vasile Nedelcu ● Scenografia: Ileana Mihăescu ● Mișcarea scenică: Mălina Andrei ● Distribuția: Corneliu Jipa (Soldatul mort), Radu Constantin (Soldatul viu), Cristian Alexandrescu (Jonglerul), Lidia Stratulat (Ghicitoarea), Doru Zamfirescu (Jocheul), Gabi Tudorin (Arlechino), Claudia Cacoveanu, Alexandra Ioachim, Iulia Antonie Alexandrescu (Mame), Adrian Traian Roman (Adacvis), Ricarda Borocan (Edeea); în alte roluri: Vasile Marinoiu, Vasile Tetea, Diana Iulia Roman, George Andrei, Răzvan Despina.

ul dramaturgic și să-i confere actualitate prin referiri la intoleranța etnică și religioasă, regizorul a găsit totodată și măsura potrivită în ce privește lucrul cu actorii. Celor mai mulți el le deschide calea spre un joc viu, colorat cu variate inflexiuni vocale, cu simbolistică gestuală și plasticitate corporală. Chiar dacă în evoluția unor

interpreți, mai ales în cazul celor foarte tineri, se simt și unele stângăcii, reprezentația rezistă prin țesătura ei poetică și prin limpezimea semnificațiilor, demonstrând că distanțarea regizorului față de text a însemnat, de această dată, o „trădare” prielnică ambelor părți.

Ion Parhon

Absurdul românesc

Dacă ultimii unsprezece ani nu au făcut prea mult pentru dramaturgia națională contemporană (ce-i drept nu-i păcat: și reciproca e valabilă...), ei au adus, cel puțin, certitudinea că, atunci când un

EXISTĂ NERVI de Marin Sorescu ● TEATRUL „BULANDRA” ● Data reprezentației: 20 ianuarie 2001 ● Regia: Șerban Puiu ● Scenografia: Andu Dumitrescu ● Distribuția: Ion Besoiu (Profesorul), Vlad Zamfirescu (Locatarul), Gheorghe Ifrim (Prietenul), Alina Berzunțeanu (Femeia necesară), Andreea Bibiri (Femeia în plus).

★★★